

ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНОЛОГІЇ «STORYTELLING» У РОБОТІ З ДІТЬМИ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Світлана Остапчук,

Заклад дошкільної освіти № 4 «Вогник»

Нетішинської міської ради

У статті розкриваються основні поняття техніки сторітелінгу, розглядаються особливості педагогічного сторітелінгу, його функції, структура, види, а також цілі, яких можна домогтися, використовуючи дану техніку. Особливу увагу приділено можливостям застосування даної техніки в роботі з дітьми дошкільного віку. Відзначаються організаційні моменти, які необхідно враховувати при створенні історій для дітей, а також переваги використання даної техніки при використанні її в ЗДО.

Ключові слова: сторітелінг, історія, види сторітелінгу, структура сторітелінгу, конструювання історії, змістовне наповнення історії, алгоритм створення історій.

Постановка проблеми. Одним із пріоритетних напрямків модернізації сучасної освіти є виховання особистості, яка прагне до максимальної реалізації своїх можливостей, відкритої для сприйняття нового досвіду, здатної на усвідомлений та відповідальний вибір у різних життєвих ситуаціях. Сучасне суспільство нашої держави вимагає переосмислення стандартів освіти відповідно до вимог європейського рівня. Спираючись на європейські цінності, людина повинна бути мобільною, конкурентоспроможною, творчою, справедливою та толерантною. Заклади дошкільної освіти мають забезпечити інтелектуальний і соціальний розвиток особистості, що є базою для подальшого її навчання у школі. В освітньому процесі педагогам необхідно використовувати ті засоби навчання, які є цікавими для дитини, створювати умови для підвищення їхньої пізнавальної активності.

Вміння говорити, формулювати власні думки – необхідні життєві навички для кожної людини. На сьогодні володіння інформацією, її обробка, вміння чітко передавати почуття, аргументувати свою позицію – головні задачі, які стоять перед освітою.

Сучасний вихователь має стати тим, хто навчить дітей не боятися невідомості, підходити до всього творчо, критично аналізувати інформацію, рефлексувати, спілкуватися, співпрацювати з людьми. Безумовно, кожному педагогу є про що сказати дітям, але й у дітей є чимало цікавого, чим би вони хотіли поділитися з вихователем. Діти мають хай невеликий, але важливий досвід життя, своє бачення світу й думки щодо тих процесів, які в ньому відбуваються. Як же організувати такий обмін думками між вихователями та дітьми? Сучасні діти здатні до творчої діяльності та мають власну думку щодо тієї чи іншої проблеми, але чи вміють вони грамотно, чітко та логічно

викладати її, вдало використовувати художні засоби, що підсилюють текст? Допоможе в цьому метод сторітелінгу (англ. Storytelling – мистецтво захоплюючої розповіді). Сторітелінг – це калька з англійської мови (Storytelling), що в перекладі означає «story» – історія, а «telling» – розповідати.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Історія – це головна інформаційна технологія, винайдена людством. Інформаційна – тому що історії вимагають великих обсягів інформації, включаючи глибоке знання людської природи й особливостей її взаємодії з матеріальною та соціальною реальностями. Технологія – тому що добре розказана історія вимагає технологічної внутрішньої структури, яка включає сюжет, психологічні поведінкові механізми, цінності, ролі, конфлікти, поворотні моменти, емоційну динаміку і багато іншого (Роберт Маккі і Том Джерас).

Сторітелінг – це створення емоційних зв'язків, за допомогою яких можна керувати увагою і почуттями слухача, розставляти потрібні акценти, загострюючи увагу на важливих речах, для того щоб історія залишилася в пам'яті на довгий час. Відомо, що все, про що ми говоримо з емоціями, запам'ятовується краще, ніж факти (навіть і незвичайні) і цифри (навіть найважливіші), спонукає до міркування. Метод сторітелінгу сприяє розвитку культури в комунікативній взаємодії дітей, розширює їхні інтелектуальні та пізнавальні можливості, не вимагає великих ІТ-витрат. Його можна застосовувати на всіх етапах навчального процесу в дитячому садку.

Мова – це складний психологічний процес, який неможливо оцінювати, розвивати окремо від мислення або сприймання. Базовий компонент дошкільної освіти в Україні визначає важливим завданням сучасного дошкільного закладу формування мовленнєвої компетенції дітей, орієнтує на активну позицію дитини у процесі опанування мови. Саме в період дошкільного дитинства закладаються основи мовленнєвої компетенції дітей. Мовленнєва діяльність дітей дошкільного віку складається із різних видів говоріння та слухання, під час якої формуються мовленнєві вміння і навички. Готуючи випускника дитячого садка, що вже завтра стане першокласником НУШ, педагоги намагаються якомога ширше розвинути у дітей вміння аналізувати та синтезувати матеріал, а також асоціативне мислення, що сприяє розвитку чіткості, логічності, послідовності мовлення. Таким чином, сторітелінг як вигадка казок, історій добре підходить для формування усного мовлення дітей.

Мета статті полягає у висвітленні основних аспектів використання сторітелінгу на заняттях з дошкільниками та його практичне застосування в різних видах діяльності дітей дошкільного віку.

Виклад основного матеріалу.

«Сторітелінг – історія про історію»

«Жив – був Сторітелінг. Він був невеличкого зросту, тендітної статури, і більш за все любив розповідати історії. Всі історії, які він озвучував,

траплялися з ним або його друзями, з предметами, які його оточували, з тваринами і рослинами, які він бачив щодня. Інколи він розповідав історії про те, що прочитав у енциклопедіях чи словниках. А інколи його історії були подібні статтям підручників, але, звичайно, більш захоплюючі.

Коли Сторітелінг розповідав історію, то виглядав вище, міцніше. Його голос заворожував слухачів, і вони ніколи не йшли, не дослухавши до кінця. Всі історії були не тільки цікавими, а й повчальними. Але те, що вони чомусь навчають, люди здогадувалися пізніше. Так би і жив Сторітелінг далі тихо і спокійно, але раптом він став відомим. Люди почали переказувати його оповідки, користуватися його прийомами, намагалися вчити закони створення й оповідання історій. Сторітелінгу ставало сумно, бо люди почали називати Історією звичайну неемоційну та безсюжетну Розповідь, дивний Опис чи чітке Визначення; в історію не брали Інтригу й Метафору, історія деколи ставала Маніпуляцією.

І тоді Сторітелінг вирішив написати поради про написання історій, які я вам пропоную прочитати і переглянути, тому що ним зацікавлені і педагоги, і психологи у всьому світі, оскільки пояснення матеріалу у формі розповіді історій розвиває в дітей уяву, логіку та підвищує рівень культурної освіти. Історії дозволяють розповісти про те, як приймаються рішення та будуються стосунки. Через обмін історіями, вибудовуючи емоційні зв'язки, діти та вихователі створюють правильні й більш якісні взаємостосунки».

Сутність та особливості використання методу сторітелінгу в дошкільній освіті

На даний момент актуальними є прості у використанні, проте ефективні методи розвитку дошкільників, які не потребують тривалої підготовки та мають мінімальні затрати та вимоги до облаштування групових кімнат. Це позитивна тенденція: діти збираються разом зі своїм життєвим досвідом, світоглядом, почуттями; вони знаходяться в контакті один з одним з метою вирішення спільних завдань. Таким чином «особистість» вноситься в будь-яке спілкування, що дозволяє мотивувати дітей до більш глибокого рівня роботи («я роблю це для себе»).

Аби «нудні» й абстрактні процеси перетворити на захопливу діяльність, педагогам варто використовувати у своїй освітній роботі ефективні технології та методики, однією з яких є технологія сторітелінгу. Переваги застосування сторітелінгу представлено на рис. 1.

Дітям подобається слухати цікаві захоплюючі історії – і не дивно, адже люди полюбили їх дуже давно – ще тоді, коли мало хто був писемним, не було книг, інтернету та інших популярних сьогодні джерел інформації. Разом з тим, сучасні діти губляться в потоці інформації, їм буває складно запам'ятати великі обсяги нецікавих фактів, і, як наслідок, втрачається інтерес до навчання. Саме тому в педагогіці набуває популярності метод сторітелінгу,

при якому пояснення нової інформації, необхідної для запам'ятовування, відбувається за допомогою захоплюючих емоційних історій (рис. 2).

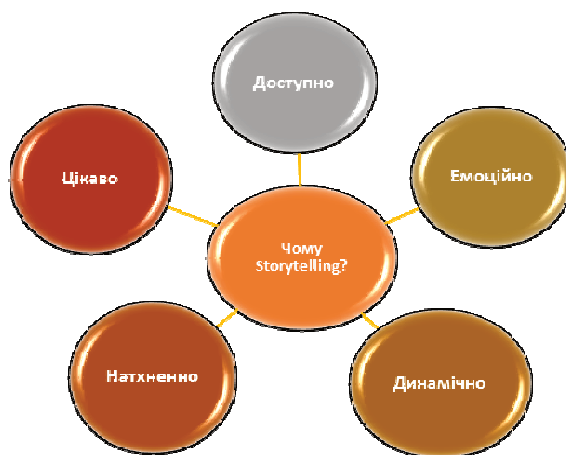

Рис. Переваги застосування технології сторітелінгу в освітньому процесі

Рис. 2. Популярність методу сторітелінгу в педагогіці

Технологія сторітелінгу є однією з інноваційних педагогічних технологій, що допомагає дитині засвоїти матеріал, поданий у вигляді цікавої захоплюючої історії, сприяє розвитку її особистісних якостей, демонструє унікальність уяви кожної дитини, дозволяє проявити активність і творчість.

При прослуховуванні історії у дітей активізується права півкуля головного мозку, яка обробляє інформацію, виражену в образах або символах. У результаті підсвідомість дитини отримує досвід, викладений природно і без повчань. За словами актора Майка Тернера, «змінюючи історії, які ми розповідаємо, ми змінюємо наше життя».

Технологія сторітелінгу включає в себе різні напрямки – в ньому тісно переплетені психологія і педагогіка, дидактика й акторська майстерність. Що

більший словниковий запас має педагог, то більше впевненості у власних силах; що допитливіший розум, то кращими виходять історії.

Сторітелінг – це один із найпростіших і швидких шляхів встановити партнерські відносини між педагогом і дітьми. Розповідь та складання історій допомагає зацікавити дошкільників і утримати їхню увагу, зняти напруження та створити невимушену атмосферу. Сторітелінг – це інтерактив. Його зміст залежить від певної ситуації, загальної атмосфери, реакції слухачів (дітей) тощо.

Окреслимо види сторітелінгу та їхні особливості:

Культурний – розповідає про цінності, моральність і вірування.

Соціальний – розповідь людей один про одного.

Міфи, легенди – вони відображають культуру й нагадують нам, чого в житті слід уникати аби бути щасливим.

Jumpstory – всі полюбують слухати історії про містичних істот, коли неочікуваний кінець змушує підстрибнути на стільці від страху.

Сімейний – сімейні легенди зберігають історію наших пращурів.

Дружній – ці історії об'єднують друзів.

Особистий – особисті історії розповідають про власний досвід і переживання.

Сторітелінг може бути пасивним і активним. У першому випадку за створення історії та її розповідь відповідає педагог, у другому – йому допомагають вихованці. Вибір того чи іншого варіанту залежить від теми заняття, а також від особистих побажань педагога [6].

Основними функціями сторітелінгу в освітньому процесі є:

Мотиваційна. Це спосіб переконання дітей, який дає змогу надихнути їх на прояв ініціативи в навчальному процесі.

Утилітарна. У ряді випадків це найпростіший спосіб донести до інших зміст завдання або проєкту.

Комунікативна. Історії здатні підвищити ефективність спілкування на різних рівнях.

Інструмент впливу. Сторітелінг розширює арсенал засобів мотивації дітей, вихователів, батьків, зміцнює репутацію лідерів.

Пропагандистська. Це інструмент переконання дітей і батьків, що дозволяє надихнути їх, надихнути на новий складний проєкт, ініціативу і т. п.

Об'єднуюча. Історії служать інструментом розвитку колективної культури, спільної ідентичності спільноти.

Сторітелінг – це цікава, творча та повчальна розповідь. На відміну від фактичної розповіді (переказу, опису по пам'яті), яка ґрунтується на роботі сприймання, пам'яті, відтворювальної уяви, в основі даної розповіді лежить робота творчої уяви. Обов'язковими компонентами такої розповіді мають бути самостійно створені дитиною нові образи, ситуації, дії. При цьому діти використовують свій набутий досвід, знання, але по-новому комбінують їх.

Варто зазначити переваги сторітелінгу в роботі з дошкільниками:

- цікавий засіб урізноманітнення заняття або освітньої ситуації, допомагає реалізувати індивідуальний підхід і зацікавлювати дітей, не потребує витрат і може бути використаний у будь-якому місці та в будь-який час;
- розвиває уяву, фантазію та креативність (як у дітей, так і у вихователів);
- сприяє налагодженню добрих взаємин між вихованцями та педагогом, під час спілкування, допомоги персонажу відбувається обмін емоціями, формується довіра й емпатія;
- знімає психологічне напруження, під час слухання, обговорення, переказування, створення оповідки діти вчаться усвідомлювати свої почуття і говорити про них.

Сторітелінг – це розповідання міфів, казок, приказок, билин. Самі розповіді можуть бути як про вигаданих (книжкових, казкових, мультиплікаційних), так і про реальних (дітей групи, самого педагога) героїв. Вони схожі на казки, оскільки мораль у них прихована.

Сторітелінг дозволяє обґрунтувати правила поведінки в тій чи іншій ситуації та роз'яснити хто і навіщо створив ці правила; систематизувати і донести інформацію; обґрунтувати право кожного бути особливим, несхожим на інших; ефективно мотивувати; викликати прагнення спілкуватись.

Використання методу сторітелінгу в освітній діяльності дітей старшого дошкільного віку (з досвіду роботи)

Мета педагогічної діяльності – запровадження у практику роботи методу сторітелінгу для забезпечення ефективної мотивації вихованців до освітньої діяльності, пізнання нового, транслявання смислів за допомогою розповідання історій, а також загального розвитку дітей. Для реалізації поставленої мети нами визначено такі завдання:

- за допомогою розповіді створити умови для мотивації дітей до навчання на занятті або під час освітньої ситуації;
- викликати симпатію до головного персонажа, який допоможе зацікавити вихованців і доступно донести до них потрібну інформацію;
- наочно мотивувати вчинки героїв;
- розвивати всі сторони мовленнєвої функціональної системи в цікавій для дошкільника формі;
- розвивати творче мислення, уяву, фантазію, логіку та креативність у дітей;
- сприяти розкриттю талантів і самовираження;
- учити усвідомлювати свої почуття і говорити про них;
- сприяти подоланню страху публічного виступу;
- сприяти налагодженню добрих взаємин між вихованцями та педагогом на основі особистісно орієнтованої моделі взаємодії учасників освітнього процесу; самопізнання.

Метод сторітелінгу дозволяє урізноманітнити освітню діяльність із дітьми; зацікавити кожну дитину в тому, що відбувається; збагатити усне мовлення дошкільнят; полегшити процес запам'ятовування сюжету.

Історії, які доцільно використовувати в освітньому процесі, умовно можна поділити на три види:

У *класичному* сторітелінгу історію розповідає сам вихователь. Діти тільки слухають і сприймають інформацію. Таким чином, у процесі розповіді я вигадую всі ключові елементи історії. Намагаюся, щоб історія була цікавою та життєвою.

В *активному* сторітелінгу вихователь задає основу події, формує її проблеми, цілі і завдання. Діти стрімко залучаються до процесу складання історій. Такий спосіб побудови розповіді дозволяє вихователю використовувати діалог із дітьми (інтерактив) у своїх цілях. Історію нібито придумують діти, але при цьому вихователь має можливість контролювати процес, щоб історія вийшла цікавою, змістовною, пізнавальною. Цей спосіб доцільно використовувати лише в тих випадках, коли історія будується за законами логіки і включає послідовність дій. Важливим елементом тут є інтрига, до якої потрібно неодноразово повертатися упродовж «написання» історії.

Цифровий сторітелінг – це такий формат, у якому вихователь розповідає історії, доповнює їх візуальними компонентами (картинками, презентаціями відео, скрайбінгом, інфографікою).

Використовуючи метод сторітелінгу з дошкільнятами, потрібно намагатися робити це на основі:

- Реальних ситуацій. Як приклад застосовувати життєві ситуації, які необхідно вирішити. Так досить просто вчити правила поведінки. Може бути класичним і активним.
- Розповіді. Інформацію, яку потрібно донести до дітей, представляє герой. Наприклад: «До нас сьогодні на заняття прийшов Незнайка, і у нього... щось сталося». Таким чином підвищується інтерес дитини. Класичний сторітелінг.
- Сценарію. Дитина стає частиною історії і досягає різних результатів у залежності від того, які рішення приймає. Це підходить для закріплення матеріалу, тому що дозволяє застосувати раніше набуті знання і досвід. Такі заняття будують за типом квестів. Активний сторітелінг.
- Проблемних ситуацій. Разом із вихованцями шукаємо спосіб розв'язання проблеми з найкращим результатом. Активний сторітелінг.

Очікуваними результатами використання методу сторітелінгу в освітній діяльності дітей старшого дошкільного віку є:

- урізноманітнення освітньої діяльності з дітьми;
- підвищення рівня зацікавленості й активності дітей на занятті, під час освітньої ситуації;

- сформованість у дітей здатності сприймати і переробляти зовнішню інформацію;
- розширення словника дітей, збагачення усного мовлення;
- полегшення процесу запам'ятовування дітьми інформації через сюжет історії.

Як створити справжню історію для заняття?

З чого почати?

Виникне питання, а чому саме історія? Розкриємо основні її переваги (рис. 3):

- 1) Історія доступна: легше сприймається дітьми (задіяна не лише раціональна сторона сприйняття інформації, а й образна), ніж описані визначення, реалізує принцип доступності навчання.
- 2) Викликає емоції: впливає на почуття дітей, а це допомагає підвищити рівень концентрації уваги. Тому всі уважно слухають навчальний матеріал, сприймають його, а потім із легкістю можуть відтворити. Правда, теж у формі історії. Отже, реалізується принцип міцності знань та емоційного навчання.
- 3) Динамічна: сучасні діти з «кліповим» мисленням краще сприймають динамічну історію, ніж текст іншого типу.
- 4) Викликає асоціації: при розповіді використовуємо презентації, малюнки, реалізується принцип наочності.
- 5) Мотивує: в кожній історії є герой, який у процесі боротьби, праці змінюється і мотивує до цього дітей. Старші дошкільнята вчаться тому, що можна подолати труднощі. А якщо діти ще будуть «включені» в історію... вони навчатися бути наполегливими. Отже, реалізується принцип активності й самостійності.

При складанні історії потрібно враховувати:

- вікові особливості дітей, зокрема інтелектуальний, емоційний, фізичний і духовний рівень розвитку;
- у кожного персонажа повинні бути особливі риси характеру, які будуть відображатися у викладених подіях. Основний персонаж неодмінно повинен викликати симпатію;
- історія повинна викликати почуття емпатії представленим персонажам, уявляючи себе на його місці. Можна використовувати відкриті питання на адресу дітей, які залучаються до участі в розповіданні історії;
- необхідно додавати емоційний фон до фактів. І не можна випускати з уваги почуття гумору, воно може допомогти вирішити будь-які проблеми.

Для того, щоб історія мала необхідний ефект, доцільно дотримуватися певних умов її складання (рис. 4).

Рис. 3. Переваги застосування історій

Рис. 4. Умови складання історії (з досвіду роботи)

Варто розуміти, що далеко не кожна розповідь є історією. Для того, щоб створити історію, яка захоплюватиме дітей, вихователь має придумати цікавий сюжет, вигадати героя(їв), додати цікаві події, які підведуть до потрібних висновків. У цілому алгоритм створення історій для сторітелінгу виглядає так:

1. Визначення теми та мети заняття, у залежності від цього подумати, яка історія буде доцільною. Адже не до кожного заняття можна створити таку історію, і багато в чому саме тема впливає на вибір сюжету.
2. Розробка детального сюжету та основних подій оповіді. Обдумування ряду подій, які трапляться (сюжет).
3. Вибір головного героя. Потрібно придумати ім'я героя, описати його характер, зовнішній вигляд, звички, як він буде діяти в тих обставинах, що ми створили для нього.

4. Вигадка інтриг, пасток (це ключовий момент в історіях для сторітелінгу). Чим несподіванішим буде сюжетний поворот, тим краще. На цьому етапі разом із дітьми потрібно скласти перший варіант історії.

5. Перегляд готової історії та додавання метафор (особливо для опису стану головного героя чи процесу, який описується).

Розповідь має бути емоційною та динамічною, події мають іти одна за одною.

Інколи доцільно вигадувати такі історії від початку й до кінця, інколи засновувати їх на реальних подіях, що дуже часто ще більше зацікавлює дітей, адже випадки з життя завжди викликають величезну цікавість.

Вибір виду історії, що буде використовуватися у сторітелінгу, залежить від того, для якої саме групи дітей вона призначена. Наприклад, як свідчить досвід, одній групі вихованців може бути більше до вподоби емоційні історії-казки, іншій – детективні історії, третій – повчальні байки. Проте в історіях, які придумуються разом із дітьми, є кілька ключових принципів, які відрізняють їх від простого викладу фактів: наявність персонажу; наявність інтриги; наявність сюжету.

Персонаж в історії має бути якомога ближчим до дітей, адже інакше діти не будуть співпереживати йому, не зможуть «приміряти» образ цього персонажа на себе. Таким чином реалізується одне з основних завдань сторітелінгу – зробити своїх вихованців безпосередніми учасниками історії.

Інтрига в історії дозволяє утримати увагу моїх дітей, вона змушує послухати всю історію, з нетерпінням чекаючи, чим все скінчиться. Втім, занадто затягнутою інтрига бути не повинна, інакше уваги дітей не вистачить, щоб дослухати історію до кінця.

Сюжет в історії потрібен обов'язково. Це можуть бути класичні сюжети, побудовані у вигляді «ланцюжка» з зав'язки, розвитку, кульмінації і розв'язки.

Історія допомагає вихователю інформувати, порівнювати, візуалізувати та деталізувати той матеріал, який потрібно подати. Основними складовими успіху сторітелінгу можна назвати чесність історії, яка розповідається дітям, її детальність, конкретність. Такі історії показові та добре запам'ятовуються.

Отже, складові частини історій є: герой або герої, сюжет, тема та ідея. Героями історій можуть бути предмети, люди, вигадані істоти, які приваблюють своєю незвичністю, або природа чи символ. Ідеї історій мають бути зрозумілими дітям, а вирішення проблем має окреслювати можливості застосування в реальному житті дітей.

Сюжет, який вихователю створює разом із дітьми, містить експозицію, зав'язку, розвиток дій, кульмінацію та розв'язку.

Вступ (експозиція), основна мета якого – підготувати дітей до самої історії. На цьому етапі потрібно створити контент історії. Вступ повинен бути коротким, тут діти входять у ситуацію і знайомляться з героєм.

Зав'язка – відбувається знайомство вихованців із головним героєм, вимальовується пригода.

Розвиток дій – герой долає перешкоди, йому допомагають друзі, герой намагається здійснити заплановане. Тут виявляються сюжетні напрямки і звичаї персонажів. Ця частина дає можливість моїм вихованцям ґрунтовніше проникнути у проблему або конфлікт, про який розповідається у вступі. Герой поринає в ситуацію, яка не вирішена, а ускладнюється.

Кульмінація – найнапруженіший момент історії, коли обставини стають нестерпними, але разом із дітьми необхідно знайти спосіб вирішення проблеми, найчастіше не те, на яке очікували вихованці.

Розв'язка – це переломний момент в історії. Наприклад, було погано, ми щось зробили, й стало добре, чи навпаки, було добре, але ми чогось не врахували, і стало гірше. Потрібно намагатися разом із дітьми вирішити ситуацію позитивно. Історії без розв'язки не цікаві дітям.

Висновки обов'язково потрібно озвучити дітям. З однієї історії разом із дітьми можна зробити декілька висновків, тому слід спрямувати думки дітей у потрібне русло. І головне на цьому етапі – не перейти тонку межу між висновками та повчаннями. Структура історії та її змістовне наповнення представлено в табл. 1, 2.

Таблиця 1

Конструювання історії

Сюжет	Емоція	Зміст	Історія
<i>Експозиція</i>	Простота	З ким і де трапилася історія, хто є її автором	
<i>Зав'язка</i>	Незвичайність	Що надзвичайного і цікавого в цій історії?	
<i>Розвиток події</i>	Підвищення емоційності	Стислий опис подій	
<i>Кульмінація</i>	Пік емоцій	Які емоції викликала історія?	
<i>Розв'язка</i>	Заспокоєння	Чого ця історія навчає?	

Історії, які вихователь придумує з дітьми, повинні бути змістовними, логічно послідовними, точними, виразними, зрозумілими слухачам, самостійними, невеликими за розмірами.

Виділимо шість принципів хороших історій та ідей для створення:

Простота. Для того, що історії краще запам'ятовувалися, вони повинні бути схожі на казки або притчі. Доцільно викинути з історії все зайве до тих пір, поки не залишиться тільки саме необхідне.

Несподіваність. Несподіванка дозволяє привернути увагу дітей. Розриває шаблони: «поганий-хороший», «чорне-біле». Чому, наприклад, не синє і червоне? «Равлик і кит?». Цікавість у дитини народжується в ситуації, коли

вона не знає, але хоче знати. Варто вказати на прогалину у знаннях, а потім задовольнити інтерес, який виник, втримати його. Наприклад, можна викласти історію як якесь детективне розслідування або загадку.

Таблиця 2

Змістовне наповнення історії

Сюжет	Емоція	Зміст	Історія
<i>Експозиція</i>	Простота	З ким і де трапилася історія, хто є її автором	Звичайна дитина
<i>Зав'язка</i>	Незвичайність	Що надзвичайного і цікавого в цій історії?	Розмова з батьками про бажання мати вдома собаку
<i>Розвиток події</i>	Підвищення емоційності	Стислий опис подій	Відмова, альтернатива – робота у притулку для тварин
<i>Кульмінація</i>	Пік емоцій	Які емоції викликала історія?	Переживання за покинутих тварин
<i>Розв'язка</i>	Заспокоєння	Чого ця історія навчає?	Ми відповідаємо за тих, кого приручили

Конкретність. Конкретність допомагає зберегти у вихованців інтерес до історії. Їм повинні бути знайомі і зрозумілі персонажі історії.

Реалістичність. Навіть найкраща історія може не сподобатися і запам'ятатися дітям, якщо вони в неї не вірять. Можна використовувати два способи достовірності: зовнішній і внутрішній. Зовнішній спосіб – це думка інших дітей, педагогів, батьків (бабусь і дідусів), можливо – енциклопедій, інтернету й інших джерел інформації. Внутрішні способи – це наповнюваність самої історії додатковими деталями, тобто будь-яку історію педагог повинен розповідати так, як ніби він особисто її пережив, або був учасником подій, знав її персонажів. Потім важливо створити ситуацію, у якій би діти могли самостійно перевірити спосіб рішення, запропонований в історії.

Емоційність. Емоційність діє сильніше доводів розуму. Моє інтонування, відгук дітей на ту чи іншу подію створює особливу атмосферу оповіді.

Ефективність (коли можна сказати, що це хороша історія). Історії – кращий з відомих людству прийомів зробити інформацію такою, що запам'ятовується, оскільки виконують дві важливі функції: симуляції реального досвіду і мотивації. Індикаторами вибору «хорошої» історії є те, що:

- одна і та ж історія розповідається вихователем дітям однієї групи кілька разів, кожен раз по-різному її інтерпретуючи, закінчуючи і доповнюючи новими персонажами;
- дитина самостійно переказує історію;
- дитина розуміє ситуацію, проблему, яка піднімається в ній;

- дитина задає питання і хоче її обговорити з вихователем та іншими дітьми;
- дитина робить певні дії для участі у грі, спектаклі по ходу самої історії.

Створенню історій сприяють: демонстрація відеоматеріалів із вимкненим звуком, показ слайдів, відбір фрагментів мультфільмів для розповіді на занятті, з продовженням і поясненням дітям.

Висновки. Сучасне підростаюче покоління спілкується переважно у віртуальному світі. Тому реальне спілкування стає мистецтвом, якому потрібно навчати знову. Для успішної організації освітнього процесу вихователь повинен знати і пам'ятати, що кожна дитина по-своєму сприймає матеріал, що творче ставлення до роботи й навчання – запорука ефективного заняття. Необхідно давати дітям можливість максимально виявити свою ініціативу та творчість. Таким чином, уміле і доцільне застосування технології сторітелінгу робить засвоєння інформації легким, невимушеним, міцним.

Список використаних джерел:

1. Базовий компонент дошкільної освіти / Науковий керівник: Т. О. Піроженко. Київ : Видавництво, 2021.
2. *Богущ А. М.* Мовленнєвий компонент дошкільної освіти / А. М. Богущ. Харків : Видавництво «Ранок», 2011. 176 с.
3. *Богущ А. М.* Дошкільна лінгводидактика: Теорія і методика навчання дітей рідної мови в дошкільних навчальних закладах: [підручник] / А. М. Богущ, Н. В. Гавриш / за ред. А. М. Богущ. Київ : Вища школа, 2007. 542 с.
4. *Волос Ю. О.* Карти Проппа як засіб навчання дітей старшого дошкільного віку творчому розповіданню. URL: <http://metodportal.com/node/48161> (дата звернення: 20.04.2024).
5. *Гич Г. М.* Сторітелінг як інноваційна методика формування мовної компетентності [Текст] / Г. М. Гич // Науковий вісник Миколаївського університету ім. В. О. Сухомлинського. 2015. № 4. С. 188–192.
6. *Давидова О. І.* Освоюємо новий інтерактивний метод роботи з дітьми – сторітелінг: Довідник старшого вихователя дошкільного закладу. 2017. № 4. С. 18–24.
7. *Драгожилова К. В.* Використання технології «Сторітелінг» на занятті з розвитку мовлення старших дошкільників. Картки Проппа. URL: <https://clipr.cc/Ry6kw> (дата звернення: 20.04.2024).
8. *Карпенко О. С.* Інтерактивний метод роботи з дітьми – сторітелінг. URL: <https://clipr.cc/a9N2k> (дата звернення: 20.04.2024).
9. *Коршенко Н.* Запам'ятовуємо сюжет казки-зв'язки за допомогою мнемотаблиць [Текст] / Наталія Коршенко // Вихователь-методист дошкільного закладу. 2016. № 4. С. 39–44.
10. Креативність особистості як фактор інноваційного розвитку суспільства: збірн. наук. праць. Вип. 2 / за ред. доц. В. В. Павленко. Житомир : ФО-П Левковець Н. М., 2020. 188 с.
11. *Крутий К., Зданевич Л.* Сторітелінг: мистецтво розповідання, або як зацікавити дітей // Дошкільне виховання. 2017. № 7. С. 2–5.
12. *Кучеренко Ж.* Казка як складова освітнього процесу // Вихователь-методист дошкільного закладу. 2010. № 10.